"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ରୋଜଗାର ଯେତେ କରିବାକୁ ଚାହିଁବ କରିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆସୁରୀ ସଂସ୍କାରକୁ ବଦଳାଇ ଦୈବୀ ସଂସ୍କାର ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକ ?

ଉତ୍ତର:- ନିଜର ସଂସ୍କାରକୁ ବଦଳାଇବା ପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆସୁରୀ ସଂସ୍କାର ନିର୍ମାଣ ହେଉଛି । ବାବା ଆସୁରୀ ସଂସ୍କାରକୁ ଦୈବୀ ସଂସ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସ୍ମୃତିରେ ରଖ — ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଦେହୀ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ପରେ ଏହି ଶରୀର ।

ଗୀତ:- ତୁମନେ ରାତ ଗବାଇ ଶୋକେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ ତ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଥର ଶୁଣିଛନ୍ତି, ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ସାବଧାନ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସମୟ ହରାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ସମୟ ବହୁତ ବଡ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାର ସମୟ । ରୋଜଗାର କରାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଅମାପ ରୋଜଗାର କରିପାରିବ । ଯିଏ ଯେତେ ଚାହିଁବ ସେତେ କରିପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ଝୁଲାମୁଣି ଭରିବାର କମାଇ । ଏହା ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ । ତାହା ଭକ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଏବଂ ଭକ୍ତି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପାଇଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି — ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଆତ୍ମା, ପଛରେ ଶରୀର । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରମ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଓଲଟା କଥା ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଦେହ ପରେ ଦେହୀ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶରୀର ତ ବିନାଶୀ । ଯାହାକୁ ତୁମେ ଧାରଣ କରୁଛ ଏବଂ ତ୍ୟାଗ କରୁଛ । ସଂସ୍କାର ଆତ୍ମାରେ ରହୁଛି । ତେଣୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ଆସୁରୀ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ସେହି ଆସୁରୀ ସଂସ୍କାରକୁ ଦୈବୀ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏସବୁ ରଚନା ହେଉଛି ସେହି ଏକମାତ୍ର ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କର । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଫାଦର (ପିତା) କହୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଫାଦର ହିଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାବା ଏବଂ ମମ୍ମା ଏହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ବହୁତ ମିଠା । ତେବେ ରଚୟିତା ତ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ନା । ସେ ପ୍ରଥମେ ମା'ଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆସି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ଯାହାଙ୍କର ନାମ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ଭାଗୀରଥ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯାହାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । କୌଣସି ବଳଦ ଆଦି ନୁହଁ । ଭାଗୀରଥ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର । ବାବା ହିଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ, ଆମେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । କେବଳ ବାପ କହିଲେ ସେ ନିରାକାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ନିରାକାର ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସେତେବେଳେ ଯାଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବ, ଏମିତି କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ରହିଛି । ଏହା ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସାଗର । ଏହା କୌଣସି ପାଣିର କଥା ନୁହେଁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଭଣ୍ଡାର । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ପାଣିକୁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରେ ବାରିଷ୍ଟରୀ, ଡାକ୍ତରୀ ଆଦିର ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ, ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ଋଷି-ମୁନି ଆଦି ସବୁ କହୁଥିଲେ ଯେ ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ । ତାହା ତ ଏକମାତ୍ର ରଚୟିତା ହିଁ ଜାଣିଥିବେ । ସିଏ ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନକୁ ସିଏ ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ହିଁ ଶୁଣାଇବେ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଦେବତା ହେଉଛ । ଜ୍ଞାନ ପାଇଲା ପରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ପାଉଛ । ସେଠାରେ ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନେ ଅଜ୍ଞାନୀ । ନା, ସେମାନେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ଦେବ ପଦକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସ, ଆସି ଆମେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବୁ, ସେଥିପାଇଁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ ଅଥବା ଜ୍ଞାନ ଦିଅ କାହିଁକି ନା ଆମେ ଜାଣିନୁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଆସିଛୁ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଦିନେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ତାହା କେବେ ଥିଲା, ସେଠାରେ କିଏ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ — ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି -- ହେ ବାବା ଆସ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମର ଦୁଃଖକୁ ହରଣ କର, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦିଅ । ଆତ୍ମା

ଜାଣିଛି କିନ୍ତୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ପୁନର୍ବାର ବାବା ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ନା ଆତ୍ମାକୁ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ପରମାତ୍ମା-ଅଭିମାନୀ ହେବ । ଆଗରୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଜାଣୁଛ ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ଚେହେରା ମନୁଷ୍ୟର କିନ୍ତୁ ଗୁଣ ମାଙ୍କଡର ଥିଲା ।

ଏବେ ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ନଲେଜଫୁଲ୍ ହୋଇଯାଇଛୁ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ କେତେ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତାଙ୍କ ଠାରେ ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେ କାହା ପାଖକୁ ବି ଯାଅ — ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତ କ'ଣ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆତ୍ମା କ'ଣ ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ବୋଲି କହି ସ୍ମରଣ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତଥାପି ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ମାୟା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ଯେପରି କୀଟମାନଙ୍କୁ ଆବର୍ଜନାରେ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ଏବେ ଏହି ଆବର୍ଜନାରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବିକାର ରୂପି ପଙ୍କରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ ତେଣୁ କ'ଣ କରିବେ । ଏହି ନର୍କରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ଚାରିଅଣା ବାହାର କରି ଆଣିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ହାତ ଛାଡି ପଡିଯାଉଛନ୍ତି, କେତେକ ସନ୍ତାନ ଅନ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉ-ଦେଉ ନିଜେ ହିଁ ମାୟାର ଚାପୁଡା ଖାଇଥା'ନ୍ତି କାରଣ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ବିରୁଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ଏହି ନର୍କ ଦୁନିଆରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଜେ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି କାରଣ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଜର ପାପ ହିଁ ନିଜ ମନକୁ ଖାଇଥାଏ । ଏବେ ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ ଚାଲିଛି ନା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଅଛ । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ବାହୁବଳ ଦ୍ୱାରା ଲଢେଇ କରୁଥିବା ହିଂସକ ସେନା । ତୁମେ ହେଉଛ ଅହିଂସକ । ତୁମେ ଅହିଂସା ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ । ହିଂସା ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଥାଏ । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି କାମ କଟୁରୀ ଚଳାଇବା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଲା କାହାକୁ ମାରିବା ପିଟିବା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଡବଲ ଅହିଂସକ ହେଉଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବଳର ଲଢେଇକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଅହିଂସା କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ ଆସ କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିପରି ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛି — ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ହିଁ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ପଢୁଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ରହିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ପଛରେ ରହିଛି ବୈରାଗ୍ୟ । କାହାର ବୈରାଗ୍ୟ ? ଭକ୍ତିର, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବୈରାଗ୍ୟ । ପୁରୁଣା ଶରୀରର ବୈରାଗ୍ୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ତାହା ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସମଗ୍ର ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ତୁମମାନଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବାକି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ତୁମେମାନେ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛ । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ଏହି ପାଠ ଏହି ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ବି ପାଠପଢା ଅଛି ତାହା ସେହି ସମୟ ସେହି ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଯାହା ପଢୁଛ ତା'ର ପ୍ରାରବ୍ଧ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ କେତେ ବଡ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳୁଛି । ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବେହଦର ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥରେ ହିଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ଯାହାକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଚିହ୍ନୁଛ । ତୁମର ବୃକ୍ଷ ଏବେ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଛି । ବୃକ୍ଷକୁ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପତ୍ର ସବୁ ଝଡିଯାଏ । ଢେର ଫୁଲ ବାହାରିଥାଏ ପୁଣି ତୋଫାନ ହେଲେ ଖସିପଡିଥାଏ । କେହି କେହି ଭଲ ରୂପେ ଫଳିଭୂତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ତୋଫାନରେ ପଡିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ମାୟାର ତୋଫାନ ବହୁତ ତେଜ । ସେପଟେ ରହିଛି ବାହୁବଳ, ଏପଟେ ଯୋଗର ବଳ । ତୁମେମାନେ ମନେ ପକାଇବା ଶବ୍ଦକୁ ପକ୍କା କରିଦିଅ । ସେମାନେ ଯୋଗ ଶବ୍ଦ କହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ଶବ୍ଦ ହେଲା ମନେ ପକାଇବା । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଏହାକୁ ଯୋଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ସେମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯୋଗ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହଜ କଥା କହୁଛନ୍ତି — ଉଠିବା-ବସିବା, ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେମାନେ ମୋର ଅଧାକଳ୍ପର ପ୍ରେମିକା । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ । ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି । ଆତ୍ମାକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସି ରିୟଲାଇଜ୍ କରାଉଛନ୍ତି । ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ଆତ୍ମା ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ । ନାଁ ଆତ୍ମା ବିନାଶ ହେବ ନା ତା'ର ପାର୍ଟ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ମୋଟା ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍‌ରେ ବୁଝିପାରିବେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାକି ବିନାଶ କାଳେ ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଏକଥା ଯୋଗବଳ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି । ଯଦି ଯୋଗବଳ ଭଲ ଥିବ ତେବେ ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି କୁହାଯାଏ । ପ୍ରୀତି ମଧ୍ୟ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ — ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜଣାଅଛି ଯେ ବାବାଙ୍କ

ସହିତ ପ୍ରୀତ ରଖି-ରଖି ଯେତେବେଳେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଏହି ଶରୀର ଚାଲିଯିବ ଏବଂ ଦୁନିଆରେ ଲଢେଇ ଲାଗିବ । ତେବେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରହିବ ସେତେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ପରୀକ୍ଷା ତ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ ନା । ଯେତେବେଳେ ସମୟ ପୂରା ହୋଇ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଝଗଡା ଆଦି ଲାଗି ରହିବ । ବିଲାତବାସୀ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ, କେହି ପ୍ରେରକ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଆମ ଦ୍ୱାରା ବୋମା ତିଆରି କରାଉଛି । କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ନା । ବିଜ୍ଞାନ ବଳ ଦ୍ୱାରା ନିଜ କୁଳର ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିକଟକୁ ଆଣୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ, ତେବେ ଶରୀରକୁ କ'ଣ ନେଇଯାଇ ପାରିବେ! ବାବା ହେଉଛନ୍ତି କାଳର କାଳ । ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗାୟନ ରହିଛି ମିରୁଆ ମୌତ ମଲୁକା ଶିକାର (କାହାର ଜୟଜୟକାର କାହାର ହାହାକାର) । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବିନାଶ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉ, ଶାନ୍ତି ହୋଇଯାଉ । ଆରେ, ବିନାଶ ବିନା ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଚକ୍ର ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝାଅ । ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଗେଟ୍ ଖୋଲୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ ଛପାଅ - ଗେଟ୍ ୱେ ଟୁ ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ସହଜ, କିନ୍ତୁ କୋଟିକରେ କେହି ମୁସ୍କିଲ୍ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦିରେ କେବେ ହତାସ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରଜା ତ ହେବେ ନା । ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ, ସେଥିପାଇଁ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଯୋଗରେ ମେହନତ ରହିଛି । ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ଫେଲ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଘଡି ଘଡି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେବେ ବିନା ମେହନତରେ କ'ଣ କେହି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବେ କି । ସେଥିପାଇଁ ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ — ଆମେ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ଅନେକ ଥର ଚକ୍ର ଲଗାଇଛୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସେବାର ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ଆଜି ବିଦ୍ୱାନ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ବୁଝାଇଲୁ, ଆଜି ଏହା କଲୁ... ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମାତାମାନେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେବେ । ତୁମକୁ ଏହି ଖିଆଲ ରଖିବାକୁ ହେବ, ମାତାମାନଙ୍କୁ ଆଗକୁ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲ୍ୱାଲା ମନ୍ଦିର, ତୁମେ ଚୈତନ୍ୟ ହୋଇଗଲା ପରେ ପୁଣି ରାଜ୍ୟ କରିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନ୍ଦିର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପ୍ରୀତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟବୃତ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧ କୌଣସି ବି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ କେବେ ବି ହାରିଯିବାର ନାହିଁ । ଡବଲ ଅହିଂସକ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଆତ୍ମିକ ଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ବାତାବରଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସେବା କରୁଥିବା ସହଜ ସଫଳତାମୂର୍ତ ହୁଅ ।

ଯେପରି ସାକାର ସୃଷ୍ଟିରେ ଯେଉଁ ରଙ୍ଗର ଲାଇଟ୍ ଜଳାଉଛ ସେହିଭଳି ବାତାବରଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦି ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଲାଇଟ୍ ଜଳାଉଛ ତେବେ ଚାରିଆଡେ ସେହିଭଳି ପ୍ରକାଶ ଖେଳି ଯାଉଛି । ଲାଲ୍ ଲାଇଟ୍ ଜଳାଇ ଦେଲେ ଯୋଗର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଉଛି । ଯେବେକି ସ୍ଥୂଳ ଲାଇଟ୍ ବାତାବରଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛି ତେବେ ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପବିତ୍ରତାର ଲାଇଟ୍ ବା ସୁଖର ଲାଇଟ୍ ଦ୍ୱାରା ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସେବା କର ତେବେ ସଫଳତାମୂର୍ତ ହୋଇଯିବ । ସ୍ଥୂଳ ଲାଇଟ୍‌କୁ ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ଲାଇଟ୍‌କୁ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ୟର୍ଥ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ସମୟ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରତା ଅଟେ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****